

Arrest

nr. 200 650 van 2 maart 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mathias Gesweinstraat 44
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 18 januari 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 12 juli 2017 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.01.2017 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.’

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: ‘De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd’

Verder bepaalt artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: ‘Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.’

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. Uit de in Ghana opgestelde ‘Certified Copy of Entry in Register of Births’ met nr. 3239 dd. 02.11.2016, blijkt dat de geboorte van betrokkene werd geregistreerd in het registratiekantoor van Korle-Gonno op 08.04.2015, ruim 22 jaar na de eigenlijke geboorte van betrokkene. Bovendien werd dit document opgesteld louter op basis van verklaringen. De inhoud van de akte wordt door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht.

Volgens zijn eigen verklaringen (ABC inlichtingenblad) zou betrokkene op 10.07.2012 aangekomen zijn in België. Er moet worden vastgesteld, dat de akte pas werd geregistreerd in Ghana nadat betrokkene in België was aangekomen. Dat houdt uiteraard geen steek. Indien men het plan opvat zich in België te vestigen bij zijn moeder, zou toch mogen verwacht worden dat de akte wordt in orde gebracht voor het vertrek en men een visum gezinshereniging aanvraagt. Het is immers veel goedkoper en veiliger om op legale wijze naar België te komen dan op illegale wijze. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene met een visum (gezinshereniging) naar België is gekomen.

Bovendien houdt het evenmin steek dat betrokkene reeds sinds 2012 in België verblijft met het oog op de gezinshereniging met zijn moeder, maar pas op 18.01.2017 effectief een aanvraag doet.

Gelet hij op het moment van de registratie van de geboorte reeds in België was, is het bijgevolg niet uitgesloten dat betrokkene de akte heeft laten aanmaken, om zo via zijn vermeende verwantschap met de referentiepersoon die reeds verblijfsrecht heeft verkregen, zelf verblijfsrecht te kunnen verkrijgen. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: ‘Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012’. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: “The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.” Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de

echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is dus redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Verder dient opgemerkt te worden, voor zover de verwantschapsdocumenten zouden aanvaard worden, dat betrokkene ouders is dan 21 jaar en dus overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 dient aan te tonen ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving daarvan werden volgende documenten voorgelegd:

- Loonfiches op naam van de referentiepersoon van september tot december 2016 bij A.C.C. Dienstencheques en bij Partena Dienstencheques.

- Attest OCMW Gent dd. 18.01.2017 dat stelt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvangt; attest OCMW Gent dd. 25.01.2017 waarin staat dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontvangt.

- Attest dd. 4.11.2016 waarin de vader van betrokkene, A. K. (..), aan de Ghanese instanties verklaart dat betrokkene nooit enig inkomen heeft verworven en geen eigendommen heeft in Ghana. Dit attest is opgesteld op basis van een verklaring van de vader, en wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van deze attesten niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit document niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene in het ABC inlichtingenblad verklaard heeft dat zijn vader A. K. (..) zou heten.

- Bewijs van het overmaken van geld via Ria op 4.06.2016 twv €106, op 1.07.2016 twv €200, op 1.08.2016 twv €106, op 4.09.2016 twv €200, op 7.10.2016 twv €200, op 16.11.2016 twv € 106. Het geld is vermoedelijk afkomstig van de referentiepersoon en is vermoedelijk bestemd voor betrokkene. De namen zijn immers niet helemaal leesbaar op de overgemaakte stukken. Indien we dit document toch in overweging nemen, dan dient opgemerkt te worden dat het geen steek houdt dat betrokkene (vermeende) moeder in 2016 geld zou overmaken naar Ghana voor betrokkene, en dit terwijl betrokkene verklaart reeds in België te verblijven sinds 10.07.2012. Het valt niet na te gaan vanaf wanneer betrokkene werkelijk in België is aangekomen, gelet er geen in- of uitreisstempels in betrokkene's paspoort terug te vinden zijn.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon en dit van in het land van herkomst of origine; het is niet duidelijk hoe betrokkene in Ghana, voor zijn komst naar België in zijn levensonderhoud voorzag. Ook wordt niet aangetoond dat betrokkene heden en vanaf zijn aankomst in België ten laste is van mevrouw. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 18.01.2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het zelfde adres gedomicilieerd is / was, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn, dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (R.v.V. nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien de verwantschap en de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II.b.1. Eerste middel: schending van 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, artikel 44 K.B. van 08.10.1981, artikelen 18 en 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, evenals de materiële motiveringsplicht

Aangezien verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging wenste te doen in functie van zijn Nederlandse moeder diende hij zijn geboorteakte voor te leggen.

Aangezien uit de informatie die de verwerende partij voorlegt blijkt dat de geboorteaktes zelden worden afgeleverd, behoudens wanneer een betrokkene deze nodig heeft, wat voor verzoeker het geval was.

Artikel 44 K.B. dd. 08.10.1981 voorziet dat de aanvraag enkel rechtsgeldig kan gebeuren indien het bewijs van de bloedverwantschap met de burger van de Unie bij wie men zich voegt, wordt voorgelegd.

Deze bloedverwantschap dient derhalve te worden aangetoond met behulp van officiële documenten, die moeten worden gelegaliseerd, zoals voorgeschreven door artikel 30 W.I.P.R.

Verzoeker voldeed aan alle voorwaarden van de voorgaande rechtsregels:

- Hij legde een officieel document voor: zijn geboorteakte, afgeleverd door de officiële autoriteiten van Ghana;

- Dit document werd gelegaliseerd.

De verwerende partij betwist de inhoud van de akte, verwijzend naar artikel 18 WIPR evenwel zonder enig duidelijk bewijs of concreet element.

Algemene informatie hoe geboorteakten soms (!) in Ghana worden opgemaakt, kunnen bezwaarlijk volstaan om te stellen dat de inhoud van de geboorteakte van verzoeker onjuist is en er dus bijgevolg geen bloedverwantschap bestaat tussen partijen.

Hoewel de verwerende haar beslissing dient te steunen op juiste feiten en op basis daarvan tot een beslissing moet komen, vermeldt zij slechts 2 argumenten, zij het zeer vaag en vooral veronderstellingen.

1) De inreisdatum: deze datum is op zich irrelevant voor de aanvraag gezinshereniging en door te stellen dat de inreisdatum relevant is, voegt de verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet, wat evident niet kan aanvaard worden.

2) Opmaak van de geboorteakte

De geboorteakte werd inderdaad opgemaakt, op het ogenblik dat verzoeker deze nodig had, maar de enige reden daarvoor is dat hij deze voordien ook niet nodig heeft gehad.

Ook daar veel veronderstellingen en vaagheden, maar geen enkel concreet gegeven of feit waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van wetsontduiking, wat nochtans vereist is door de materiële motiveringsplicht. Het is niet omdat het vrij gemakkelijk zou zijn om geboorteakten te laten opmaken door de Ghanese autoriteiten, zonder grondig onderzoek naar de echtheid, dat de inhoud van de geboorteakte van verzoeker onjuist is.

Het is aan de verwerende partij, als bestuur, om zich te baseren op concrete feiten, en algemeenheden kunnen bezwaarlijk de motivering vormen voor een beslissing ten aanzien van een individuele burger.

De artikelen 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, artikel 44 K.B. van 08.10.1981, artikelen 18 en 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, evenals de materiële motiveringsplicht werden derhalve geschonden.”

2.2. De Raad benadrukt in eerste instantie dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoekende partij dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het is niet betwist dat verzoekende partij, ter staving van haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Nederlandse onderdaan, een Ghanese geboorteakte voorlegde als bewijs van de bloedverwantschap met de Nederlandse referentiepersoon. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De gemachtigde is in dit geval de overheid die bevoegd is tot het vaststellen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van de bloedverwantschap met een Nederlandse onderdaan.

Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid niet alleen de echtheid van de buitenlandse (Ghanese) geboorteakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De gemachtigde kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt toepassing gemaakt van artikel 18 van het WIPR.

Dit artikel luidt als volgt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Uit de memorie van toelichting blijkt dat het hierbij gaat om een “voorschrift van dwingende aard om de regels gesteld door de wetgever doeltreffend te maken”. Artikel 18 van het WIPR is een wettelijke concretisering van de algemene theorie van het internationaal privaatrecht die de overheid de mogelijkheid biedt geen rekening te houden met aanknopingsfactoren die de partijen op kunstmatige wijze hebben gecreëerd, louter om te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht.

Dit artikel moet aldus begrepen worden als het wijzigen of veinzen van aanknopingspunten die van belang zijn voor de relevante conflictenrechtelijke regel teneinde te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht.

2.4. De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing, wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, in de eerste plaats wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet alsook naar artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. De gemachtigde weigert het verblijf van meer dan drie maanden omdat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, vermeld in voornoemde artikelen.

Uit de bestreden verblijfsweigering blijkt ook een feitelijke motivering, met name dat het verblijf van meer dan drie maanden onder meer wordt geweigerd omdat verzoekende partij de bloedverwantschap met de

referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit en dit omdat de gemachtigde de voorgelegde Ghanese geboorteakte weigert te erkennen.

Wat betreft de niet-erkenning van de geboorteakte, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd naar de rechtsgeldigheid ervan waarbij hij de inhoud van de akte betwist op grond van artikel 18 van het WIPR.

Daarbij geeft de gemachtigde eerst de concrete redenen weer op grond waarvan hij de inhoud van de geboorteakte betwist. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de inhoud van de voorgelegde akte wordt betwist omdat 1) uit de akte blijkt dat deze laattijdig werd geregistreerd, met name 22 jaar na de geboorte van de verzoekende partij, 2) verzoekende partij zelf verklaarde op 10 juli 2012 in België te zijn aangekomen en de akte dus pas geregistreerd werd in Ghana na haar aankomst in België en dit geen steek houdt. De gemachtigde merkt op dat, indien de verzoekende partij het plan opvatte om zich te vestigen bij haar moeder, van haar kon worden verwacht dat zij haar geboorteakte in orde brengt voor haar vertrek en zij vanuit haar land van herkomst een visum gezinshereniging had aangevraagd. Het is immers veel goedkoper en veiliger om op legale wijze naar België te komen. Hierbij voegt de gemachtigde er aan toe dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij met een visum (gezinshereniging), en dus op legale wijze, naar België is gekomen. Verder houdt het ook geen steek dat verzoekende partij reeds sinds 2012 in België verblijft met het oog op gezinshereniging met haar moeder maar pas op 18 januari 2017 effectief een aanvraag doet.

Na dit geheel van opmerkingen te hebben overlopen, stelt de gemachtigde dat redelijkerwijze kan worden besloten dat de verzoekende partij pas na aankomst in België bewust de geboorteakte heeft laten opstellen om aan wetsontduiking te kunnen doen.

Vervolgens merkt de gemachtigde op dat deze redenering steun vindt in de specifieke landeninformatie waarover hij beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat, registraties die niet hebben plaatsgevonden binnen een jaar na de geboorte, geen betrouwbaar bewijs van verwantschap uitmaken, aangezien deze registraties vaak plaatsvinden op vraag van de betrokkene, waarbij slechts weinig of geen documenten dienen te worden voorgelegd. De gemachtigde leidt uit deze informatie af dat het dus vrij gemakkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, is om geboorteakten op te laten maken via de Ghanese overheden.

Gelet op de voormelde concrete vaststellingen, is de gemachtigde van oordeel dat dit in casu het geval is, waardoor de inhoud van de geboorteakte wordt betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR.

2.5. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de algemene informatie over hoe geboorteakten soms in Ghana worden opgemaakt, wordt toegepast op het concrete geval van verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de inhoud van de aangehaalde landeninformatie en de gevolgtrekking hieruit van de gemachtigde dat het dus vrij makkelijk is om zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud een geboorteakte te laten opstellen door de Ghanese autoriteiten, op zich niet wordt betwist in het verzoekschrift. Verder stelt de Raad vast dat, gelet op het voorgaande, de verzoekende partij geheel niet kan worden bijgetreden in haar standpunt dat de gemachtigde zich heeft beperkt tot het verwijzen naar deze algemene informatie, zonder aan te geven op grond van welke concrete feitelijke elementen hij zich steunt om te besluiten dat dit in casu het geval is. Een dergelijk betoog vindt geen steun in de inhoud van de bestreden beslissing.

Weliswaar betwist de verzoekende partij – afgezien van de vaststelling dat de geboorteakte pas werd opgemaakt 22 jaar na haar geboorte – de concrete vaststellingen op grond waarvan de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat hij de inhoud van de geboorteakte betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR. Zij kan echter niet worden gevolgd in haar betoog dat de inreisdatum irrelevant is voor de aanvraag gezinshereniging en dat de gemachtigde derwijze een voorwaarde toevoegt aan de wet. In de bestreden verblijfsweigering kan immers niet worden gelezen dat het bewijzen van de inreisdatum in België een voorwaarde is om een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging te verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op 10 juli 2012 in België zou zijn aangekomen en dat aldus moet worden vastgesteld dat de akte pas werd geregistreerd in Ghana nadat betrokkene in België was aangekomen, hetgeen geen steek houdt daar men toch mag verwachten dat wanneer men het plan opvat om zich te vestigen bij zijn moeder in België de akte in orde wordt gebracht voor het vertrek en men een visum gezinshereniging aanvraagt

aangezien het veiliger en goedkoper is om op legale wijze naar België te komen. Verzoekende partij betwist thans in de feitelijke uiteenzetting dat zij in 2012 naar België is gekomen en stelt dat het 2016 moet zijn waarbij zij verschillende stukken voegt aan haar verzoekschrift ten bewijze hiervan. Evenwel dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij wel degelijk verklaard heeft op 10 juli 2012 naar België te zijn gekomen. Zij heeft nooit gewag gemaakt van een andere datum. Zij kan thans in het kader van een annulatieprocedure zich niet dienstig beroepen op stukken die zij niet heeft voorgelegd aan de verwerende partij of waarvan deze geen kennis kon hebben op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. De Raad dient immers te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Tot slot argumenteert de verzoekende partij dat zij de geboorteakte inderdaad pas in 2015 heeft laten opstellen omdat zij dit document niet eerder nodig heeft gehad. De Raad benadrukt nogmaals dat de verzoekende partij zelf heeft verklaard dat zij op 10 juli 2012 naar België is gekomen en dat de aanvraag om gezinshereniging met de Nederlandse referentiepersoon pas werd ingediend op 18 januari 2017, dit is meer dan vier jaar na haar aankomst in België. Indien verzoekende partij naar België is gekomen om zich te vestigen bij haar voorgehouden Nederlandse moeder, kan inderdaad redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij deze officiële documenten reeds in haar land van herkomst in orde brengt, om vervolgens van daaruit een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post, zodat zij op legale – en dus goedkopere – wijze naar België zou hebben kunnen reizen en zij, zo dient volledigheidshalve te worden opgemerkt, niet eerst op illegale wijze in België zou hebben moeten vertoeven. In de bestreden beslissing wordt nog opgemerkt dat uit het dossier niet blijkt dat de verzoekende partij met een visum naar België is gereisd, hetgeen niet wordt betwist in het verzoekschrift.

2.6. Verzoekende partij maakt met haar bovenstaande betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde de beslissing tot verblijfsweigerings heeft genomen op grond van onjuiste of onvolledige gegevens.

De Raad stelt vast dat de bestreden verblijfweigerings op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat verzoekende partij de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, nu de gemachtigde de inhoud van de voorgelegde geboorteakte betwist op grond van artikel 18 van het WIPR, derwijze dat dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde, in het licht van de betwisting van de inhoud van de voorgelegde Ghanese geboorteakte overeenkomstig artikel 18 van het WIPR, op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet werd aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat het kennelijk onredelijk is om vervolgens het gevraagde verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet te weigeren op grond van de vaststelling *“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maand en in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.”*

De bemerking van verzoekende partij dat zij aan *“alle voorwaarden”* – zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit en de artikelen 18 en 30 van het WIPR – voldoet, omdat zij 1) een officieel document heeft voorgelegd en 2) dit document werd gelegaliseerd, gaat dan ook voorbij aan de vaststelling dat dit officiële document echter niet door de gemachtigde wordt erkend omdat hij de inhoud van dit officieel document betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR waardoor de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet werd aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikelen 18 en 30 van het WIPR kan niet worden weerhouden. Een schending van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit wordt evenmin aangetoond. Het eerste middel is ongegrond en

kan niet leiden tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.7. Verzoekende partij uit tevens kritiek op de beslissing van de gemachtigde om de Ghanese geboorteakte niet te erkennen omdat hij de inhoud ervan betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van de middelen inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde onterecht de erkenning van de buitenlandse geboorteakte heeft geweigerd op grond van artikel 18 van het WIPR, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse geboorteakte te weigeren op grond van artikel 18 van het WIPR, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre de middelen ertoe strekken aan te tonen dat de gemachtigde in casu ten onrechte de buitenlandse geboorteakte niet heeft erkend en de Raad nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, zijn deze middelen -onder meer de aangevoerde schending van artikel 18 en 30 van het WIPR-, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat de buitenlandse geboorteakte in België niet erkend wordt omdat hij de inhoud van dit officieel document betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin zijn de middelen niet ontvankelijk.

2.8. Aangaande de in het verzoekschrift aangevoerde argumentatie in het tweede middel met betrekking tot de vaststelling van de gemachtigde dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon in het land van herkomst, zodat om die reden evenmin is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad echter vast dat verzoekende partij zich met deze argumentatie richt tegen een overtollig motief. De vaststelling dat de verzoekende partij haar bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, – omdat de voorgelegde buitenlandse geboorteakte niet in België kan worden erkend nu de inhoud ervan wordt betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR –, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. De aangehaalde kritiek in het tweede middel omtrent de beoordeling of zij heeft aangetoond in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, kan in casu dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. Aangaande het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad van State van 11 mei 2017, nr. 238.170 en betoogt zij dat de beslissing waartegen een schorsend beroep openstaat niet gepaard mag gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het thans bestreden bevel een schending uitmaakt van de artikelen 7, 1, 2° en 39/79 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Het beroep dat door verzoekende partij werd ingediend tegen de bijlage 20 is één van de beroepen die worden gevisieerd in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

[...]

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

[...]"

De Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 238.170 van 11 mei 2017 dat deze bepaling betrekking heeft op bepaalde categorieën van vreemdelingen die een annulatieberoep hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen één van de beslissingen gevisieerd in het tweede lid, zijnde verwijderingsmaatregelen of beslissingen tot weigering van de erkenning van een verblijfsrecht of beslissingen tot beëindiging van een verblijfsrecht of veiligheidsmaatregelen. Conform artikel 39/79, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd én mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De Raad van State heeft artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet enerzijds geïnterpreteerd in de zin dat indien de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel zoals bedoeld in het tweede lid, deze niet mag worden uitgevoerd tijdens de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van het beroep. Anderzijds heeft de Raad van State er echter in voormeld arrest ook op gewezen dat wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing zoals bedoeld in het tweede lid die geen verwijderingsmaatregel is, een dergelijke maatregel niet mag worden genomen tijdens de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep. Volgens de Raad van State is de betrokken vreemdeling niet illegaal gedurende deze termijnen en mag de gemachtigde dus geen verwijderingsmaatregel nemen die gestoeld is op artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij meent dat verzoekende partij geen belang heeft bij haar middel omdat het evident is dat de toepassing van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet pas ingaat op het ogenblik dat de beroepstermijn ingaat en het slechts een schorsing betreft van de tenuitvoerlegging van het bevel maar dit geen afbreuk doet aan de wettelijke motieven van het bevel.

Aangezien artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn geen enkele verwijderingsmaatregel mag worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot één van de beslissingen waarin het tweede lid voorziet, en aangezien de verzoekende partij gedurende deze termijnen dus niet in illegaal verblijf is, kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is met artikel 7 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 11 mei 2017, nr. 238.170).

De tegenwerping in de nota met opmerkingen doet aan die vaststelling geen afbreuk.

Een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 7 van de Vreemdelingenwet, wordt aangenomen.

2.11. Het middel gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is in de aangegeven mate gegrond.

De nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten volstaat evenwel niet om tevens te besluiten tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Door te oordelen dat de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering en door enkel omwille van een gebrek in het bevel om het grondgebied te verlaten niet alleen dat bevel maar ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te vernietigen, zou de Raad de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit miskennen (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.182).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER